Súd:	Krajský súd Nitra
Spisová značka:	12Co/10/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu:	4211213379
Dátum vydania rozhodnutia:	08. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Soňa Zmeková
ECLI:	ECLI:SK:KSNR:2020:4211213379.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Zmekovej a sudkýň JUDr. Renáty Pátrovičovej a JUDr. Denisy Šaligovej v spore žalobkyne C. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom T. 1, XXX XX D. G., zastúpenej advokátskou spoločnosťou KATONA - Advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom M. Matunáka 1, 940 01 Nové Zámky, proti žalovanému: W.. I. I. st., nar. XX.XX.XXXX, bytom Y. XX, XXX XX D. G., zastúpenému spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Borsosová & JUDr. Ing. Vajliková, s.r.o., so sídlom Ul. bisk. Királya 6, 945 01 Komárno, o ochranu osobnosti s náhradou nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Komárno č. k. 7C/216/2011-419 zo dňa 07.05.2019 v spojení s dopĺňacím rozsudkom Okresného súdu Komárno č. k. 7C/216/2011-527 zo dňa 27.09.2019 takto

r o z h o d o l :

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti v I. výroku týkajúcom sa uloženia povinnosti žalovaného zverejniť ospravedlnenie m e n í tak, že žalobu v tejto časti z a m i e t a .

II. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v ostatnej napadnutej časti v II. výroku týkajúcom sa povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyni náhradu nemajetkovej ujmy v sume 1.000 eur p o t v r d z u j e .

III. Žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom uložil žalovanému, aby po právoplatnosti tohto rozhodnutia v najbližšom čísle Svätopeterských ozvien / Szentpéteri visszhang, ktoré vychádzajú dvakrát ročne ako bezplatné periodické informačné noviny Obecnej samosprávy - Svätý Peter pod reg. čís.: EV 3374/09 vo formáte tak, aby na celej titulnej strane popri nevyhnutných náležitostiach citovaného periodika zverejnil vo výroku citované ospravedlnenie a aby zároveň na tej istej titulnej strane bolo možné uverejniť identický preklad tohto ospravedlnenia popri jazyku slovenskom aj v jazyku maďarskom. Súčasne žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia sumu 1.000 eur titulom nemajetkovej ujmy. Vo zvyšku, a to vo všetkých uplatnených nárokoch v súvislosti so zmenou žaloby súd konanie zastavil. Svoje rozhodnutie súd odôvodnil s odkazom na čl. 1 ods. 2, čl. 19 ods. 2, čl. 152 ods. 4 Ústavy SR, čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, na ustanovenie § 11, § 12, § 13 ods. 1 - 3 Občianskeho zákonníka a § 191 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, účinného od 01.07.2016 (ďalej len „CSP“). V odôvodnení rozsudku súd uviedol, že žalobkyňa sa žalobou podanou dňa 04.08.2011 domáhala ochrany osobnosti s finančnou satisfakciou v sume 20.000 eur, čo odôvodnila tým, že sa cítila poškodená uvádzaním a rozširovaním nepravdivých informácií o jej osobe žalovaným na Galavečere piesní dňa 24.11.2010 v obci Svätý Peter a neskôr expedovaním a doručovaním prepisov z galavečera po obci Svätý Peter. Výroky žalovaného smerovali jednoznačne k jej osobe a k jej profesionalite a jeho konanie bolo namierené proti jej osobnej, mravnej integrite, zasiahlo do jej cti a dôstojnosti a napĺňa všetky

znaky neoprávneného zásahu do jej osobnosti, lebo bolo dokázaná nepravdivosť týchto tvrdení a ich rozpor so všeobecne známymi vlastnosťami a kvalitami jej osobnosti, čoho dôsledkom bola znížená jej dôstojnosť. Podľa tvrdení v žalobe bolo poškodené jej dobré meno ako fyzickej osoby, tak aj v oblasti profesionálnej aj spoločenskej aktivity, v rozhodnom období učiteľky materskej školy, ako aj bývalej katechétky. Uvedené konanie nielenže ohrozilo, ale aj reálne poškodilo jej dobré meno a vážnosť, ktorú do tej doby požívala.

2. Žalovaný žiadal žalobu zamietnuť a poukazoval na to, že žalobkyňa aj po galavečere bola naďalej pracovne činná, jej práca bola profesionálne v r. 2011 hodnotená veľmi pozitívne, dokonca denník ÚJ SZÓ v r. 2013 ju rovnako profesionálne hodnotil. Naďalej zostala pracovať v MŠ s vyučovacím jazykom maďarským a z hľadiska spoločenského tiež neutrpela ujmu. Na druhý deň po 24.11.2010 svedkyňa R. J. potvrdila, že nastúpila do práce a mala zhoršenú psychiku, no ona jej zhoršený stav pozorovala už dlhšiu dobu, pričom bez zmeny pokračovala v aktivitách poisťovacej maklérky. Tvrdil, že žalobkyňu nepomenoval ani menom ani priezviskom, išlo len o veľmi všeobecné vyjadrenie sa, voči ktorým je nadmieru ťažké sa brániť.

3. Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 34 CSP) vo veci rozhodoval prvýkrát o odvolaní a svojím uznesením č. k. 7Co/165/2017-276 zo dňa 31.01.2018 prvý rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 7C/216/2011-231 zo dňa 25.10.2016, ktorým bola žaloba zamietnutá, zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Súd prvej inštancie viazaný právnym názorom odvolacieho súdu overil technické podmienky na vykonanie právne významného dôkazu, a to prehratie záznamov na DVD a CD nosičoch s cieľom zistenia, či prejav žalovaného na Galavečere piesní dňa 24.11.2010 v obci Svätý Peter smeroval voči žalobkyni, či ju žalovaný vo svojom prejave skutočne menoval, ako aj v tom smere, že s uvedeným označením kritizovanej osoby bolo možné žalobkyňu ako kritizovanú osobu identifikovať.

4. Podľa odôvodnenia napadnutého rozsudku súd prvej inštancie po doplnení dokazovania dospel k záveru, že žalovaný zasiahol do osobnostnej najvnútornejšej sféry života žalobkyne, a to nielen ako fyzickej osoby, ale ona mohla dôvodne pociťovať ujmu aj vo svojom profesionálnom živote učiteľky. Namietaným zásahom došlo k zníženiu dôstojnosti jej osoby a nemožno vylúčiť dopad aj na ostatných členov najbližšej rodiny, ako aj jej vážnosti v značnej miere, ktorej účinnosť súd považoval za zvýšenú vo vysokej miere. Za predpokladu, ak by mal záujem ako starosta v zastúpení zriaďovateľa či už MŠ, resp. ZŠ v obci Svätý Peter riešiť výhrady k jej práci, resp. k jej aktivitám na verejnosti, takéto veci, ktoré sú nepochybne osobného charakteru a veľmi citlivé, mal riešiť s prihliadnutím aj na prezumpciu neviny a primeraným spôsobom, ale nie v rámci vlastného predvolebného zhromaždenia občanov vystúpiť s takýmito neoverenými faktami. Aj keď k verbálnemu útoku nedošlo v hromadných oznamovacích prostriedkoch s celoštátnou pôsobnosťou, ale len v mieste bydliska, tak s výsledkami tohto konania v mieste bydliska žalobkyňa bola konfrontovaná v každodennom kontakte s obyvateľmi obce Svätý Peter, kedy širšie okolie mohlo získať vedomosť o tom, že sa nielen ohrozilo, ale sa aj poškodilo jej dobré meno. V tomto prípade bol zásah do osobnej sféry žalobkyne natoľko intenzívny a jej dôstojnosť a vážnosť bola v spoločnosti do takej miery znížená, že súd považoval za nevyhnutné priznať jej nárok popri písomnom ospravedlnení aj finančné zadosťučinenie v sume 1.000 eur, pričom uplatnený nárok vo výške 20.000 eur bol neadekvátny.

5. Podľa obsahu spisu súd v konaní niekoľkokrát rozhodoval o zmene návrhu. Právna zástupkyňa žalobkyne na pojednávaní dňa 06.03.2019 uviedla, že na všetkých dovtedy doručených návrhoch už netrvá; tie zobrala späť a trvala len na návrhu zo dňa 28.06.2018 (v spise na č. l. 305). Súd podľa § 145 ods. 2 CSP konanie v časti o doteraz doručených návrhoch na zmenu žaloby zastavil, aj keď podľa § 146 ods. 1 CSP po meritórnom otvorením pojednávania žalovaná strana vyjadrila nesúhlas. Nesúhlas sa súdu javil ako účelový a vo svojej podstate nebol diametrálne rozdielny oproti dovtedajším návrhom rozhodnutia; vo svojej podstate šlo len o detailnejšiu špecifikáciu uplatneného práva a aj za účelom vykonateľnosti rozhodnutia súdu. Preto súd rozhodol tak, že konanie v tejto časti zastavil.

6. O trovách konania rozhodol súd s odkazom na ustanovenie § 262 ods. 1, § 251 a § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobkyni voči žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Žalobkyňa bola plne procesne úspešná čo do základu konania (zásah do osobnostných práv), preto súd pri priznaní plnej náhrady trov konania vychádzal z tejto skutočnosti. Okolnosť, že súd žalobkyni nepriznal nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v sume 20.000 eur nie je výrazom úspechu žalovanej strany, ale iba dôsledkom úvahy súdu.

7. Dopĺňacím rozsudkom č. k. 7C/216/2011-527 zo dňa 27.09.2019 súd prvej inštancie na základe podnetu žalovaného zo dňa 08.07.2019 doplnil rozsudok č. k. 7C/216/2011-419 zo dňa 07.05.2019 o výrok, ktorým žalobu titulom náhrady nemajetkovej ujmy v sume prevyšujúcej 1.000 eur zamietol. V odôvodnení dopĺňacieho rozsudku poukázal na ustanovenie § 225 ods. 1, 2 CSP ako aj na skutočnosť, že v odôvodnení rozsudku uviedol, že uplatnený nárok žalobkyne je dôvodný vo vzťahu k nároku na náhradu nemajetkovej ujmy len v sume 1.000 eur, z čoho je zrejmé, že vo zvyšku je nárok nedôvodný; keďže vo výroku rozsudku sa s touto otázkou súd nevysporiadal, o zvyšku nároku rozhodol dodatočne týmto dopĺňacím rozsudkom.

8. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, ktorý žiadal žalobu ako nedôvodnú zamietnuť. Odvolanie odôvodnil s odkazom na ustanovenie § 365 ods. 1 písm. a), b), d), e), f), h) CSP a § 365 ods. 2 CSP. Namietal, že súd pripustil zmenu petitu žaloby zo dňa 09.05.2016 bez toho, aby mu bol takýto návrh predložený na vyjadrenie, a po pripustení zmeny petitu žaloby súd pokračoval o zmenenej žalobe. On navrhoval pribratie znalca z odboru fonoskópie za účelom preskúmania záznamu CD a DVD, s čím sa súd nevysporiadal a nevykonanie tohto dôkazu neodôvodnil. Na pojednávaní dňa 06.03.2019 súd poučil žalobkyňu v rozpore so zákonom, čím porušil jeho právo na spravodlivé súdne konanie a princíp rovnosti strán sporu. Súd sám navrhol vhodné znenie petitu návrhu a žiadal súhlas žalobkyne a jej právnej zástupkyne. Zdôraznil pochybenie súdu, keď súd sám vykonal preklad CD a DVD záznamu priamo na pojednávaní dňa 06.03.2019 z maďarského do slovenského jazyka, pričom neskúmal, či strany konania s prekladom prostredníctvom zákonného sudcu súhlasia. Namietal aj vykonateľnosť samotného výroku rozhodnutia. Uviedol, že noviny obecnej samosprávy Svätý Peter pod názvom Svätopeterské ozveny neumožňujú zverejnenie súkromného inzerátu. Súd mu uložil povinnosť predložiť ospravedlnenie popri jazyku slovenskom aj v jazyku maďarskom, ktoré však vo výroku v maďarčine neuviedol. Nárok žalobkyne nebol osvedčený a preukázaný, pretože nebola označená menom; išlo len o všeobecnú oprávnenú kritiku ľudí s vlastnosťami, ktorí by nemali robiť učiteľské povolanie. Žalobkyňa ani nevedela uviesť, ktoré konkrétne výroky z prejavu žalovaného považuje za spôsobilé mať za následok akékoľvek ujmy. V tejto súvislosti poukázal na výpovede svedkov. Kritikou ona žiadnu ujmu neutrpela, verejné zhromaždenie bolo ukončené o 18.00 hod. a u lekára bola až o 23.50 hod., pričom lekár konštatoval, že pred 2 hodinami zažila stresovú situáciu, čo teda s prejavom žalovaného nemohlo súvisieť. U žalobkyne nedošlo k žiadnej zdravotnej, morálnej, či spoločenskej nemajetkovej ujme. Záverom podaného odvolania žalovaný namietal nepreskúmateľnosť rozhodnutia spočívajúcu v nedostatočnom a nepresvedčivom odôvodnení rozsudku. Za nesprávny považoval aj výrok o trovách konania, lebo žalobkyňa sa domáhala zaplatenia nemajetkovej ujmy v sume 20.000 eur, súd jej priznal len 1.000 eur, a tak mal súd rozhodnúť o trovách podľa pomeru úspechu veci.

9. Žalobkyňa v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhla napadnutý rozsudok potvrdiť. Nesúhlasila s odvolaním žalovaného, že súd nekonal v rozpore s právom na spravodlivé súdne konanie. Uviedla, že námietky žalovaného ohľadne CD a DVD považuje za účelové. Právne zástupkyne sa dohodli, že v rámci lehoty ustanovenej súdom právna zástupkyňa žalobkyne zašle právnej zástupkyni žalovaného kópiu CD a DVD nosičov, prekladov a tá v rámci lehoty ustanovenej súdom mala povinnosť sa k nim vyjadriť s dôrazom na skutočnosť, či žalovaná strana zabezpečí vyjadrenie k autentickosti zvukového a zvukovo-obrazového záznamu. Žalovaný mal možnosť predložiť znalecký posudok, na najbližšom pojednávaní, keď už bolo zrejmé, že dôjde k vykonaniu dôkazu CD a DVD nosičom, pričom neuvádzal, že nimi nedisponuje. Žalovaný na pojednávaní síce namietal vykonanie prekladu zákonným sudcom, avšak právna zástupkyňa žalovaného nevedela uviesť dôvod, prečo by nebol preklad správny. V tomto smere poukázala na ustanovenie § 51 ods. 1 vyhlášky MS SR č. 543/2005 Z. z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku. V súvislosti s preukázaním jej nároku zdôraznila výpovede svedkov dosvedčujúcich jej tvrdenia v konaní. Uviedla, že nie je možné striktne vypočítať čas stresovej situácie, ktorá ovplyvnila zdravotný stav žalobkyne, podujatie neskončilo presne o 18.00 hod, vyšetrenie trvalo určitý čas, preto nemožno hovoriť presne o 2-hodinovom intervale. V predmetnom spore bolo dokázané, že úmyselné konanie žalovaného na uvedenom spoločenskom podujatí smerovalo proti jej osobnej a mravnej integrite a že žalovaný neoprávnene zasiahol jej česť a dôstojnosť. Formu ospravedlnenia žalovaného a jeho zverejnenia považovala za vhodnú a primeranú. V obecných novinách sa zverejňujú informácie obecného úradu, ale aj udalosti a oznamy iných organizácii a informácie zo života obce. Ohľadom otázky trov konania sa s napadnutým rozsudkom plne stotožnila a poukázala aj na niekoľko rozhodnutí Najvyššieho súdu SR v obdobných veciach.

10. Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 34 CSP) viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP) ako aj skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania s verejným vyhlásením rozsudku (§ 385 ods. 1 a contrario, § 378 ods. 1, § 219 ods. 3 CSP) a po prejednaní veci rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku I. o uložení povinnosti zverejnenia ospravedlnenia potrebné podľa § 388 CSP zmenil a žalobu v tejto časti zamietol a v ostatnej napadnutej časti týkajúcej sa priznania sumy 1.000 eur z titulu náhrady nemajetkovej ujmy ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Vo veci postupoval v súlade s ustanovením § 470 ods. 1, 2 CSP, podľa ktorého: (1) Ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté predo dňom nadobudnutia jeho účinnosti. (2) Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali predo dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté predo dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní veci, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentrácii konania, ak by boli v neprospech strany.

11. Súd prvej inštancie pri rozhodovaní v danej veci vychádzal zo zistenia, že žalovaný na Galavečere piesní dňa 24.11.2010 v obci Svätý Peter odprezentoval v rámci svojho predvolebného programu príhovor, v ktorom zhodnotil svoje pôsobenie v úrade starostu. Na základe obsahu tohto príhovoru, ktorý bol po galavečere distribuovaný aj v písomnej podobe, žalobkyňa podala žalobu na ochranu osobnosti s náhradou nemajetkovej ujmy s tým, že uvedeným príhovorom bolo porušené jej právo na ochranu osobnosti. Rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 7C/216/2011-231 zo dňa 25.10.2016, ktorým žalobu v celom rozsahu zamietol, bol uznesením odvolacieho súdu Nitre č. k. 7Co/165/2017-276 z dňa 31.01.2018 zrušený a vec bola vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Po vrátení veci a doplnení dokazovania súd prvej inštancie vo veci rozhodol tak, ako je uvedené vyššie v bode 1. tohto odôvodnenia. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalovaný. Na základe podnetu žalovaného súd prvej inštancie doplnil napadnutý rozsudok dopĺňacím rozsudkom o výrok, ktorým žalobu o náhradu nemajetkovej ujmy v sume prevyšujúcej 1.000 eur zamietol.

12. Vo všeobecnosti ochrana osobnosti prislúcha fyzickej osobe bez ohľadu na pôvod, rasu, národnosť, sociálne postavenie atď. Predmetom ochrany je osobnosť človeka vo svojej celistvosti ako nehmotný statok, ktorý patrí konkrétnej fyzickej osobe. Právo na ochranu osobnosti patrí vždy konkrétnej fyzickej osobe a je absolútnym právom, ktoré pôsobí erga omes, t.j. proti ostatným fyzickým osobám, právnickým osobám a aj proti štátu. Jeho obsahom je zákaz akéhokoľvek zásahu, ktorý by bol spôsobilý vyvolať ohrozenie alebo porušenie práv, ktoré sú príkladom uvedené v § 11 Občianskeho zákonníka. Výpočet jednotlivých práv tak, ako sú uvedené v Občianskom zákonníku, je iba demonštratívny. Pri ochrane osobnosti sa nevyžaduje vyvolanie následkov, stačí zásah, ktorý je spôsobilý vyvolať ohrozenie alebo narušenie chránených práv. Túto ochranu zákon zabezpečuje v plnom rozsahu aj vtedy, ak sú napadnuté len jednotlivé zložky osobnosti, jej stránky ako neoddeliteľné súčasti celkovej fyzickej a psychicko-morálnej integrity osobnosti. V občianskom práve platí zásada, že ohrozenie, resp. porušenie čo i len jednej stránky osobnosti človeka je ohrozením, resp. porušením osobnosti ako celku. V ustanovení § 11 Občianskeho zákonníka ide o exemplárny výpočet jednotlivých stránok osobnosti človeka. Ako typické sa uvádzajú najmä právo na ochranu života, zdravia a tela zahrňujúce oblasť medicíny a biomedicíny, právo na občiansku česť a ľudskú dôstojnosť, ako aj právo na meno. Do tohto rámca patrí tiež právo na súkromie vrátane rešpektovania rodinného života, prejavov osobnej povahy. Patrí sem aj ochrana vnútornej intímnej sféry osobnosti človeka, pričom nejde vždy o samostatnú ochranu života, zdravia, cti, mena atď., ale vždy o ochranu ľudskej osobnosti a výraznú stránku osobnosti človeka predstavuje právo na občiansku česť a ľudskú dôstojnosť. Česť fyzickej osoby patrí k významným právnym hodnotám, lebo má dôležitý význam pre vzťah tejto osoby k iným fyzickým osobám a ostatným účastníkom občianskoprávnych vzťahov, čím podstatne ovplyvňuje aj postavenie fyzickej osoby v spoločnosti.

13. Občiansky zákonník poskytuje ochranu proti takým konaniam, ktoré sa dotýkajú osobnosti občana tým, že znižujú jeho dôstojnosť, česť a vážnosť z hľadiska jeho vzťahu k spoluobčanom a ohrozujú jeho postavenie a uplatnenie v spoločnosti. Podmienkou občianskoprávnej ochrany cti je to, aby zásah bol objektívne spôsobilý takú ujmu osobnosti fyzickej osoby privodiť. Ochrana fyzickej osobe sa poskytuje najmä proti rozširovaniu nepravdivých tvrdení (napr. nepravdivé tvrdenia, tvrdenia znižujúce mravný profil fyzickej osoby, jej vlastnosti, zmýšľanie a správanie), a to bez rozdielu, akými prostriedkami k nemu dôjde (slovom, obrazom a akýmkoľvek iným konaním difamujúcej povahy). Ak je za zásah do osobnostných práv považovaný písomný prejav, je pre posúdenie, či sa negatívne dotkol osobnosti, potrebné analyzovať nielen obsah tohto prejavu, ale tiež formu v ňom použitých výrazových (slovných

i grafických) prostriedkov, pretože tá je vonkajším prejavom obsahu (obdobne rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3MCdo 10/2005, sp. zn. 7Cdo 180/2012).

14. Osobitnú kategóriu v rámci tejto skupiny predstavujú nepravdivé skutkové tvrdenia, či hodnotiace úsudky a kritické stanoviská. Pravdivá informácia nezasahuje do práva na ochranu osobnosti, pokiaľ tento údaj je podaný spôsobom, že neskresľuje skutočnosť alebo nie je natoľko intímny, že porušuje ochranu súkromia a ľudskej dôstojnosti. Hodnotiaci úsudok vždy vyjadruje subjektívny názor autora, ktorý ku skutočnosti zaujíma určitý postoj tak, že ju hodnotí z hľadiska správnosti a prijateľnosti. Avšak i tu je potrebné skúmať, či sa tento názor zakladá na pravdivej informácii, a samozrejme, či je primeraná forma jeho prezentácie a zásah do osobnostných práv je nevyhnutným sprievodným javom výkonu kritiky. To znamená, či primárnym cieľom je hanobenie a zneuctenie danej osoby. Kritika nesmie sledovať cieľ prípadného odsúdenia, ohovárania, škandalizovania alebo urážky. Hodnotiaci úsudok nemožno akokoľvek dokazovať, je však potrebné skúmať, či sa zakladá na pravdivej informácii, či forma jeho prezentácie je primeraná a či zásah do osobnostných práv je nevyhnutným sprievodným javom výkonu kritiky, t. j. či primárnym cieľom nie je hanobenie a zneuctenie danej osoby. Ak sú v kritike charakterizujúcej určité javy a osoby použité výrazy, ktorých miera expresivity je v značnom nepomere k cieľu kritiky, resp. ak obsah kritiky je celkom neadekvátny posudzovanému konaniu kritizovaného, pričom z nej vyplýva úmysel kritizovanú osobu znevážiť či uraziť (tzv. intenzívny exces), ide o kritiku neprimeranú, ktorá je spôsobilá zasiahnuť do práva na ochranu osobnosti fyzickej osoby.

15. Odvolací súd pri prejednaní tejto veci vychádzal zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie z vykonaného dokazovania a aj zo skutočností, ktoré neboli medzi stranami sporné, pričom vec posudzoval na podklade vyššie opísaných zásad. Po prejednaní veci sa odvolací súd stotožnil so záverom o zásahu žalovaného do osobnostnej sféry života žalobkyne predneseným príhovorom na Galavečere piesní dňa 24.11.2010, ktorý bol následne aj vyhotovený v písomnej forme a distribuovaný obyvateľom obce Svätý Peter. Nebolo spochybnené, že žalovaný vo svojom príhovore uviedol neprípustné hodnotiace úsudky a neoprávnenú kritiku týkajúcu sa osoby - hoci priamo nemenovanej, no evidentne identifikovateľnej - žalobkyne, ktoré boli objektívne spôsobilé privodiť jej ujmu na chránených osobnostných právach, najmä na jej osobnej a profesionálnej cti, dôstojnosti, dobrej povesti, dobrého mena, jej vážnosti a postavení v spoločnosti. Tvrdenia žalovaného mali nepochybne znevažujúcu povahu, keďže v celkovom kontexte podávali negatívny obraz o jej osobe, jej správaní, charakterových vlastnostiach a pracovnej morálke, a teda boli objektívne spôsobilé privodiť žalobkyni ujmu na jej osobnostných právach.

16. Okrem uvedených difamujúcich tvrdení v rámci osobne predneseného príhovoru na galavečere, došlo zo strany žalovaného aj k distribúcii písomného vyhotovenia príhovoru, ktorým došlo k zásahu do osobnostnej sféry žalobkyne ešte v širšom kontexte, lebo toto písomné vyhotovenie príhovoru bolo doručené i ďalším obyvateľom obce Svätý Peter, čím sa zintenzívnil zásah do osobnostných práv žalobkyne. K námietke žalovaného, ktorý sa bránil tým, že neuviedol jej meno a priezvisko vo svojom príhovore a že ju nebolo možné stotožniť s negatívnou charakteristikou ním prezentovanej osoby, odvolací súd rovnako ako vo svojom predchádzajúcom zrušujúcom uznesení opätovne konštatoval, že zákon nevyžaduje, aby pri porušení práv na ochranu osobnosti bolo priamo uvedené meno poškodenej osoby. Dôležitým totiž bolo, že z obsahu prejavu žalovaného bolo možné na základe jasne uvedených znakov - osoba katechétky, veriaca katolíčka, učiteľka materskej školy - vyvodiť, že šlo o osobu žalobkyne, pretože tá bola v danom čase učiteľkou materskej školy a bola známa aj pod profesiou katechétky. Žalovaný nemusel priamo uviesť jej meno, ale za situácie, že v obci (s počtom približne 2.700 obyvateľov) nepôsobili popri žalobkyni aj iné katechétky, ktoré by boli súčasne učiteľkami materskej školy, muselo byť všetkým zrejmé, že v prezentovanej osobe ide práve o osobu žalobkyne.

17. Uvedený záver podporuje i tá skutočnosť, že žalobkyňa bola v obci Svätý Peter verejne známa osoba a v dôsledku toho bolo jasné, že z príhovoru žalovaného na základe ním opísaných znakov bola ľahko identifikovateľná. Potvrdila to aj zvukovo-obrazová nahrávka, na ktorej pri slovách žalovaného sa na žalobkyňu ľudia obracali tvárou. Žalovaný napokon aj sám uviedol, že jeho zámer bol žalobkyňu v príhovore skritizovať, čím potvrdil svoj úmysel, aby poslucháčom z jeho príhovoru bolo zrejmé, o ktorej osobe rozpráva a správanie ktorej osoby kritizuje. Neobstojí ani obrana žalovaného, že z jeho strany šlo o odôvodnenú kritiku žalobkyne. Vo všeobecnosti je potrebné rozlišovať medzi kritikou a neoprávneným zásahom do osobnostných práv, pričom rozdiel medzi nimi vidieť v rozhodujúcom hľadisku pravdivosti, hodnovernosti, objektívnosti a cieľa, ktorý sa konkrétnym prejavom sleduje

(obdobne judikát R 103/1967). V danom prípade prejav žalovaného jednoznačne prekračoval hranice oprávnenej kritiky z dôvodu, že obsah tejto kritiky bol neadekvátny a bez známok objektívnosti i pravdivosti. Žalovaným prednesená kritika osobnosti, charakteru i pracovnej spôsobilosti žalobkyne jednoznačne presahovala mieru vecnej a právne dovolenej kritiky založenej na objektívnych faktoch a pravdivých tvrdeniach aj s poukázaním na použité výrazové prostriedky „z celej jej bytosti srší nenávisť, zloba“, „z úst jej neraz vychádza klamstvo a osočovanie“, „keď je niekto zlý od duše“ a ich prezentáciu. Ku svedeckým výpovediam, na ktoré v odvolaní žalovaný poukazoval, odvolací súd poznamenáva, že v danom prípade boli svedecké výpovede svedkov navrhnutých žalobkyňou a žalovaným protichodné, preto bolo najrelevantnejším dôkazom o zásahu do osobnostnej sféry žalobkyne vypočutie a prehranie CD a DVD záznamov, ktoré preukázali pravdivosť uplatneného nároku žalobkyne.

18. Poukazovanie žalovaného na časový interval skončenia galavečera a následnej návštevy lekára žalobkyne je účelové, keďže niet pochybnosti o tom, že zdravotný stav žalobkyne po skončení galavečera, na ktorom došlo k značne intenzívnemu zásahu do jej osobnostných práv, úzko súvisel s týmto zásahom nielen po psychickej stránke, ale i po stránke fyzickej. Časové ohraničenie samotnou žalobkyňou pri lekárskom ošetrení, ktorému evidentne predchádzalo určité čakanie na vyšetrenie, nie je z tohto hľadiska právne významné a navyše išlo len o rozdiel krátkeho časového intervalu.

19. Žalovaný ohľadom prvého výroku napadnutého rozsudku, týkajúceho sa jeho povinnosti zverejniť ospravedlnenie v obecných novinách, namietal najmä jeho nevykonateľnosť. Podľa neho by obecné noviny ako verejné periodikum neboli vhodným prostriedkom na zverejnenie jeho ospravedlnenia, ktoré by vzhľadom na zásah do osobnostných práv žalobkyne uskutočnený verejne pred občanmi obce zabezpečilo dostatočnú morálnu satisfakciu žalobkyne pred rovnakým počtom občanov obce; navyše podľa neho dané periodikum obdobné správy nezverejňuje. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu poukázala na skutočnosť, že v obecných novinách sa neuverejňujú len informácie obecného úradu, ale aj udalosti a oznamy iných organizácii a informácie zo života obce.

20. Odvolací súd sa s uvedenou námietkou o nevykonateľnosti daného výroku rozsudku súdu prvej inštancie zaoberal a dospel k záveru, že námietka bola podaná dôvodne, pričom relevantné boli dôvody uvedené najmä v judikáte Najvyššieho súdu SR pod č. R 28/1992, prijatom na základe rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo 18/92 zo dňa 29.6.1992). Podľa uvedeného rozhodnutia Najvyššieho súdu SR rozsudok, ktorým sa ukladá autorovi článku uverejniť v periodiku vydavateľa (ktorý nie je stranou sporu) správu určitého obsahu, je nevykonateľný. Autorovi článku môže však byť uložené, aby trpel uverejnenie správy určitého obsahu v periodiku vydavateľa. Najvyšší súd SR v odôvodnení rozsudku, ktorý bol podkladom pre prijatie judikátu R 38/1992, uviedol, že Občiansky zákonník v ustanovení § 11a nasl. poskytuje ochranu osobnosti subjektom, proti ktorým smeroval zásah znižujúci ich vážnosť, dôstojnosť a česť a ohrozujúci ich postavenie a uplatnenie v spoločnosti. Tento zásah musí byť neoprávnený a objektívne spôsobilý takúto ujmu uspôsobiť. Medzi prostriedky súdnej ochrany proti takémuto zásahu patrí aj návrh, aby súd priznal postihnutému primerané zadosťučinenie - satisfakciu v zmysle § 13 Občianskeho zákonníka. Návrh na priznanie tohto zadosťučinenia môže znieť priamo na určitú konkrétnu formu a obsah, napríklad na uverejnenie ospravedlňujúceho opravného článku v tlači. Pritom aká forma a obsah ospravedlnenia budú primerané, závisí od posúdenia konkrétnej veci súdom. Vždy však treba, aby s ohľadom na prípadný neskorší výkon rozhodnutia vydaného súdom bola táto satisfakcia určená a vymedzená v súlade so skutkovými zisteniami na základe vykonaného dokazovanie v súdnom konaní, s prihliadnutím na všetky súvislosti a okolnosti, za ktorých k útoku proti osobnosti navrhovateľa došlo.

21. V predmetnom prejave žalovaného došlo k zásahu do práva žalovanej na ochranu osobnosti tak, ako je to opísané vyššie. Žalobkyňa upravila svoj konečný žalobný petit tak, že žiadala, aby súd vyniesol rozsudok, ktorým by bolo žalovanému (ktorý nie je vydavateľom) uložené zverejniť ospravedlnenie v periodických informačných novinách obecnej samosprávy Svätý Peter s konkrétnym znením, t. j. aby bolo rozhodnuté o povinnosti konania žalovaného vo vzťahu k subjektu, ktorý nebol stranou sporu. Žalovaný tak nemal vecnú pasívnu legitimáciu, t.j. nemohol byť osobou z hmotného práva povinnou, keďže takúto povinnosť - uverejniť ospravedlňujúci článok v príslušnej tlači - by ani nemohol splniť pre zásadný nedostatok svojich rozhodovacích a technických podmienok, lebo by si nemohol vynútiť uverejnenie takéhoto článku v označenom periodiku. Takýto rozsudok by bol voči nemu jednoznačne nevykonateľný. Žalobkyňa mohla vopred zvážiť petit v inom znení, ktoré by bolo vykonateľné v prípade vyhovenia žalobe. Mohla teda zvážiť, či by žalovanému nemalo byť uložené len to, aby strpel uverejnenie

ospravedlnenia s konkrétnym znením priamo žalobkyňou, resp. aby mu bolo uložené ospravedlniť sa napríklad písomne listom, ktorý by ona mohla zverejniť ako ospravedlňujúci list určený jej, prípadne mohla zvážiť inú formu satisfakcie. Zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie je totiž nesporné, že žalovaný nie je vydavateľom žalobkyňou označeného periodika. Žalobe s relevantným žalobným petitom by s ohľadom na zistený skutkový stav bolo možné v konaní vyhovieť, pričom súd v tomto smere žalobkyňu nebol povinný poučiť (§ 5 ods. 2 OSP, § 160 ods. 1 písm. b/ CSP). Navyše v odvolacom konaní by ani nebolo možné žalobu zmeniť (§ 371 CSP).

22. Z uvedeného hľadiska bolo preto treba odvolaniu žalovaného ako sčasti dôvodnému vyhovieť. Odvolací súd vo vzťahu k prvému výroku rozsudku súdu prvej inštancie nemohol inak, než napadnutý rozsudok v tejto časti podľa § 388 CSP zmeniť a žalobu v tejto časti zamietnuť. V tomto prípade podľa názoru odvolacieho súdu nebola daná ani povinnosť postupovať v odvolacom konaní v zmysle § 382 CSP, pretože ohľadom nevykonateľnosti predmetného výroku rozsudku súdu prvej inštancie nešlo o právne posúdenie podľa iného ustanovenia všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré by pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a bolo by pre rozhodnutie veci rozhodujúce; samotná nevykonateľnosť takéhoto rozsudku ako taká navyše bola v priebehu konania pertraktovaná (§ 232 ods. 1 CSP).

23. Odvolací súd samotný záver súdu prvej inštancie o zásahu do osobnostných práv žalobkyne konaním žalovaného považoval za správny, t. j. za taký, ktorý vyplýva z výsledkov vykonaného dokazovania, a v súvislosti s tým námietky žalovaného nepovažoval za relevantné. Súd prvej inštancie žalovaného zaviazal čiastočne aj k náhrade nemajetkovej ujmy v sume 1.000 eur, pričom toto rozhodnutie má oporu v ustanovení § 13 ods. 2,3 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého: (2) Pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. (3) Výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo. Pri určení výšky nemajetkovej ujmy súd vo všeobecnosti musí prihliadnuť aj na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo. Tieto okolnosti môžu byť významné tak u osoby postihnutej, ako aj u osoby, ktorá neoprávnený zásah spôsobila (R 29/2001). Primeranosť sankcie náhrady ujmy sa posudzuje tak, že náhrada musí byť okrem iného rozumne primeraná utrpenej ujme na povesti, konkrétnym okolnostiam a povahe skutku, ktorým bola poškodená dobrá povesť; pri určovaní výšky náhrady treba zohľadniť, či poškodený preukázal, že mu vznikla skutočná finančná strata alebo škoda. Pri určovaní výšky náhrady je relevantné aj postavenie a finančná situácia žalobcu. Výška náhrady v konkrétnom prípade musí zohľadňovať výšku náhrady priznávanú vnútroštátnymi súdmi v iných prípadoch týkajúcich sa poškodenia dobrej povesti. Pri určovaní výšky náhrady je potrebné vychádzať z dôkazov preukazujúcich výšku ujmy.

24. V tomto prípade u žalobkyni došlo zo strany žalovaného k zásahu do osobnostných práv žalobkyne závažným spôsobom. Súd prvej inštancie skúmal intenzitu tvrdeného porušenia základného práva na ochranu osobnosti žalobkyne pre určenie výšky nemajetkovej ujmy. Z hľadiska intenzity zásahu, okolností, za ktorých k nemu došlo, a stupňa negatívnych dôsledkov dopadu zásahu bolo treba odôvodnenosť priznanej výšky nemajetkovej ujmy posudzovať individuálne. Závažnou je vo všeobecnosti ujma, ktorú fyzická osoba vzhľadom na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, intenzitu zásahu, jeho trvanie alebo dopad a dôsledky považuje za ujmu značnú. Nie sú rozhodujúce subjektívne pocity postihnutej osoby, ale objektívne hľadisko, teda to, či by predmetnú ujmu takto v danom mieste a čase (v tej istej situácii, prípadne spoločenskom postavení a pod.) vnímala aj každá iná fyzická osoba (obdobne rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Cdo 137/2008). Predpokladmi vzniku nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v predmetnom prípade je existencia ujmy (spočívajúca v značnom znížení dôstojnosti a vážnosti žalobkyne), porušenie právnej povinnosti, resp. protiprávny úkon (spočívajúci v konaní žalovaného zodpovedného za zásah do osobnostných práv žalobkyne) a príčinná súvislosť medzi touto ujmou a protiprávnym konaním. Po posúdení utrpenej ujmy žalobkyne na jej osobnostných právach mal odvolací súd za dôvodné žalobkyni priznať nielen morálnu satisfakciu vo forme ospravedlnenia, ale aj satisfakciu vo forme finančnej náhrady nemajetkovej ujmy, pretože spôsobený zásah príhovorom žalovaného bol takej intenzity, že morálna satisfakcia na vyváženie a zmiernenie nepriaznivých následkov protiprávneho zásahu do osobnostných práv žalobkyne by nestačila.

25. Ako uviedol i súd prvej inštancie došlo k intenzívnemu zásahu do práv žalobkyne pred veľkým počtom občanov obce Svätý Peter (nielen v dôsledku prednesu príhovoru na galavečere, ale i distribuovaním tohto príhovoru písomnou formou), jej dôstojnosť a vážnosť v spoločnosti a medzi spoluobčanmi bola urážlivými výrokmi žalovaného v značnej miere znížená, a ako značne zníženú by ju pociťovala aj ktorákoľvek iná osoba v danej situácii, v tom istom čase a na tom istom mieste, s rovnakým spoločenským statusom. Nešlo len o subjektívne pocity žalobkyne, ale podstatné je, že aj z objektívneho hľadiska došlo k zásahu do jej osobnostných práv, preto priznanie nemajetkovej ujmy žalobkyni bolo opodstatnené. Výšku súdom priznanej nemajetkovej ujmy 1.000 eur odvolací súd zhodnotil ako adekvátnu daným okolnostiam. Priznanie náhrady nemajetkovej ujmy súd prvej inštancie odôvodnil v ustanovení bodov 41. a 42. rozsudku a odvolací súd na tieto dôvody poukazuje.

26. Námietku žalovaného, že súd pripustil zmenu petitu žaloby zo dňa 09.05.2016 bez toho, aby bol takýto návrh žalovanému na vyjadrenie predložený, považoval odvolací súd za účelovú, pretože z obsahu spisu je zrejmé, že žalovaný sa k návrhu žalobkyne na zmenu petitu žaloby písomne vyjadril a toto jeho vyjadrenie bolo súdu doručené dňa 13.06.2016 (v spise na č. l. 194). Nedôvodnou bola aj námietka, že súd nepribral znalca z odboru fonoskópie za účelom preskúmania autenticity záznamu CD a DVD. V tomto smere odvolací súd poukazuje na obsah zápisnice zo dňa 06.03.2019, z ktorého je zrejmé, že súd predmetné pojednávanie odročil na základe požiadavky právnej zástupkyne žalovaného za účelom doručenia CD a DVD nosičov, i prekladu z jazyka maďarského do jazyka slovenského. Povinnosť doručiť právnej zástupkyni žalovaného uvedené dôkazy uložil súd po predchádzajúcej dohode právnej zástupkyni žalobkyne v lehote 10 dní. Súd súčasne uložil právnej zástupkyni žalovaného, aby v lehote 25 dní odo dňa uskutočnenia pojednávania súdu doručila vyjadrenie k doručeným dôkazom, či sama zabezpečí odborné vyjadrenie k autentickosti zvukového a zvukovo-obrazového záznamu, resp. návrh na ďalšie dokazovanie. Podľa obsahu spisu právna zástupkyňa žalovaného v určenej lehote, ani neskôr, až do nariadeného pojednávania dňa 07.05.2019 súdu žiadne vyjadrenie či návrh na doplnenie dokazovania nepredložila, až následne na pojednávaní dňa 07.05.2019 namietala dohodnutý postup a doručovanie dôkazov. Podľa zvukového záznamu z pojednávania zo dňa 06.03.2019 právna zástupkyňa žalovaného s takýmto spôsobom doručenia dôkazov výslovne súhlasila, postup súdu nenamietala, preto ho mala aj po jeho uskutočnení rešpektovať a súčasne rešpektovať uznesením súdu uloženú povinnosť vyjadriť sa k doručeným dôkazom, prípadne predložiť návrhy na doplnenie dokazovania. Ak uvedený dohodnutý postup súdu i strán sporu akceptovala, nebolo dôvodné, aby ho následne na ďalšom pojednávaní namietala a spochybňovala. V súvislosti s námietkou žalovaného, že súd sám vykonal preklad CD a DVD záznamu priamo na pojednávaní dňa 06.03.2019 z maďarského do slovenského jazyka, odvolací súd poukazuje na ustanovenie § 51 ods. 1 vyhlášky č. 543/2005 Z. z. Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresne súdy, krajské súdy, Špeciálny súd a vojenské súdy, v znení neskorších predpisov.

27. Ďalšie odvolacie námietky žalovaného o nepreskúmateľnosti súdneho rozhodnutia i porušení jeho práva na spravodlivý súdny proces v súvislosti s poučením žalobkyne v rozpore so zákonom odvolací súd vyhodnotil ako neopodstatnené. Súd prvej inštancie po vrátení veci odvolacím súdom v predmetnom spore postupoval v súlade s platným právnym poriadkom. Rozhodnutie súdu nemožno považovať za nepresvedčivé, arbitrárne či nepreskúmateľné len z dôvodu, že žalovaný sa s ním nestotožnil. Súd sa v tomto prípade v odôvodnení rozsudku vysporiadal so všetkými dôležitými právnymi otázkami v danej veci, uviedol svoje úvahy, ktorými sa pri posudzovaní predmetného sporu spravoval, poukázal na zákonné ustanovenia vzťahujúce sa na prejednávanú vec, čím naplnil zákonné podmienky obsahových náležitostí rozhodnutia v zmysle § 220 ods. 2 CSP. Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností odvolací súd konštatoval, že súd prvej inštancie žalovaným namietané skutočnosti týkajúce sa druhého výroku rozsudku bolo treba vyhodnotiť ako nedôvodné a nespôsobilé spochybniť správnosť právneho záveru súdu prvej inštancie. Vzhľadom na to odvolací súd napadnutý rozsudok v tejto časti ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

28. Čo sa týka rozhodnutia vo výroku, ktorým súd prvej inštancie „vo všetkých uplatnených nárokoch v súvislosti so zmenou žaloby konanie zastavil“, právna zástupkyňa žalobkyne oznámila, že na doterajších návrhoch na zmenu žaloby netrvá, ale trvá na návrhu zo dňa 28.06.2018 uvedenom na č. l. 305. K poučeniu žalobkyne a jej právnej zástupkyne v rozpore so zákonom zo strany súdu nedošlo. Podľa obsahu zápisnice o pojednávaní zo dňa 06.03.2019 a podľa zvukového záznamu z tohto pojednávania súd odstránil vzniknuté nezrovnalosti a nejasnosti ohľadne viacerých podaných návrhov na zmenu žaloby. Odvolací súd však poznamenáva, že petit žalovaného vo vzťahu k tomuto výroku absentoval,

pretože odvolanie priamo smerovalo k rozhodnutiu vo veci samej, ktoré žalovaný navrhol zmeniť a žalobu zamietnuť. Vo vzťahu k uvedenému zastavujúcemu výroku žalovaný odvolací petit nenasmeroval, pričom išlo o rozhodnutie majúce povahu uznesenia, ktoré nemohlo mať pre rozhodnutie vo veci samej podstatný význam. Odvolací súd tento výrok rozsudku preto v odvolacom konaní osobitne nepreskúmaval.

29. S ohľadom na rozhodnutie odvolacieho súdu bol v prvej časti žaloby o uverejnenie ospravedlnenia úspešný žalovaný a v druhej časti žaloby o náhradu nemajetkovej ujmy bola úspešná žalobkyňa. Čo sa týka náhrady nemajetkovej ujmy, túto žalobkyňa požadovala vo výške 20.000 eur a súd jej vyhovel v rozsahu 1.000 eur, a tak s ohľadom na to bola akoby neúspešná v rozsahu 19.000 eur. Výška plnenia náhrady nemajetkovej ujmy však v tomto prípade závisela od posúdenia a úvahy súdu, ktorý konštatoval, že náhrada nemajetkovej ujmy žalobkyni v zásade patrí, avšak nie v celej uplatnenej sume. Pre rozhodnutie o trovách konania nebol podstatný percentuálny úspech či neúspech v pomere k súdom priznanej sume, ale podstatné bolo samotné rozhodnutie o priznaní náhrady nemajetkovej ujmy, keďže základ tohto nároku žalobkyňa preukázala. Odvolací súd teda prijal záver, že obe strany mali v konaní úspech len čiastočný, a tak v zmysle § 396 ods. 1, 2, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 2 CSP o trovách prvoinštančného konania rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá právo na ich náhradu.

30. V odvolacom konaní bol žalovaný úspešný v prvom výroku týkajúcom sa zamietnutia žaloby o povinnosti uverejnenia ospravedlnenia a žalobkyňa bola úspešná v druhom napadnutom výroku týkajúcom sa náhrady nemajetkovej ujmy v sume 1.000 eur, ktorá bola predmetom odvolacieho konania (žaloba v časti sumy 19.000 eur bola právoplatne zamietnutá prvoinštančným dopĺňacím rozsudkom). Úspech strán sporu v odvolacom konaní bol teda čiastočný. Odvolací súd preto o trovách odvolacieho konania rozhodol v zmysle § 396 ods. 1, § 255 ods. 2 a § 262 ods. 1 CSP tak, že žiadna zo strán nemá právo na ich náhradu.

31. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.
Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu možno podať dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419, § 420, § 421 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.
Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).
V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).